

SIN CITY

Robert Rodríguez i Frank Miller, 2005

Històries entrelligades del més pur gènere negre, plenes de tipus durs amb una extraordinària verborrea i noies exuberants amb pecats inconfessables.

L'etern debat

Sempre que una obra literària és adaptada al cinema s'obre l'etern debat de si era millor la lletra impresa o la imatge. Si realment les imatges han estat capaces de transmetre allò que vam trobar en les pàgines del llibre, sense pensar, que allò que la nostra ment va construir gràcies a l'escriptura va esdevenir una creació pròpia: en definitiva que tot lector crea una altra obra amb allò que llegeix. No ens ha d'estranyar doncs que el cineasta també creï la seva pròpia obra i, per tant, qualsevol obra pot ser del tot justificable des de la política de l'autoria.

Gus Van Sant després d'inaugurar la seva carrera amb aquella impecable *Mi Idaho privado* va tenir una època de flirteig amb Hollywood que, en un moment donat va posar sobre la pantalla la seva autèntica condició d'autor, reafirmada després amb *Gerry* o *Elephan* (vistes en aquesta pantalla), amb un remake de *Psicosis* (1988) que era una nova versió, pla a pla, de la mítica obra de Hitchcock. Aquesta

radical presa de posició va exasperar la crítica que va veure la proposta com una presa de pèl però que, en definitiva, va permetre la reincorporació de Van Sant a les files de l'anomenat cinema independent.

En aquest cas va ser Frank Miller qui va començar a posar en imatges una novel·la negra de Mickey Spillane, tot amant amb el més pur estil de dibuixants com Milton Caniff, Will Eisner i una obra anterior del mateix Miller com Ronin.

La proposta de Rodríguez juntament amb Miller i una petita col·laboració de Quentin Tarantino va ser la mateixa que va fer Gus Van Sant: rodar en blanc i negre, vinyeta a vinyeta el que havia dibuixat Miller.

Amb aquesta presa de posició que, en aparença, pot semblar poc original, els tres autors ens demostren on resideix l'autèntica autoria de l'obra filmica que tant es pot trobar en la recreació exacta de l'obra original com en la més impensada de les alegories (*Tren de sombras* de J. L. Guerin vs. *A la recerca del*

temps perdut de Marcel Proust). I, per acabar, només ens cal dir que, possiblement, sigui aquesta una de les millors adaptacions del còmic al cinema tot i que no hi ha entre les seves pàgines cap dels herois a l'estil dels clàssics com Batman, Superman, Darkman, Juez Dredd, Spawn, El Cuervo, Blade o X-Men, sinó éssers descreguts, policies corruptes, assassins sàdics i prostitutes.

«Actuant en mig de cap lloc...»

Clive Owen, durant el rodatge, va dir més d'un cop aquesta frase perquè els actors eren filmats amb càmeres digitals mentre actuaven sobre pantalles verdes, per omplir després el fons mitjançant tecnologia infogràfica.

Un fons que a diferència de la majoria de novel·les negres no és l'extensa superfície plana de Los Angeles sinó l'irregular *sky line* de Nova York.

Mai, sobre blanc i negre, en cinema, s'havien forçat tant els recursos del còmic: l'ombra que amaga, la pluja blanca que es clava com a

punyals sobre el terra i sobre els protagonistes, picats i contrapicats, l'escorç, el pla de detall... i l'ús del color per emfasitzar les característiques de determinats personatges. El groc: un pus que brolla del cos i tinta la cara de maníac assassí, el vermell que reforça el desig i, a l'hora el perill que simbolitzen les heroïnes de la història.

L'aportació del gènere negre, en aquest cas, és la veu interior dels herois solitaris i descreguts, carregats d'ironia que ens acompanya en tota la història. És el fil conductor de la narració i és també una mena de blues que remarca la negror de les històries.

Un epíleg i tres històries

El que avui veurem en aquesta sala és l'epíleg titulat *El cliente siempre tiene razón*, on una dona amb una càrrega massa pesada en el seu passat decideix contractar un assassí a sou per tal que l'ajudi a morir, —jo personalment, hagués triat per títol, *Una elegant manera de morir*—. I els tres següents capítols on el bon gust i les formes desapareixen; com si els autors diguessin: aquí queda això però ara veureu el que us espera.

El primer dels tres és *El duro* adios, en homenatge al *Largo adios* de Raimond Chadler, on Marv (Mikey Rourke), venjarà la mort de la seva jove estimada. El segon *La gran masacre* amb Clive Owen i Rosario Dawson, és una dura batalla entre policies corruptes i prostitutes i la tercera *Ese cobarde bastardo* (*Yellow bastard*), protagonitzada per un derrotat Bruce Willis que persegueix un maníac assassí.

Les tres històries estan enllaçades de manera que

poden funcionar com una sola o independentment però el que cal remarcar és l'extraordinari encert de càsting que va representar una oportunitat d'or pel desgastat Mickey Rourke, una possibilitat immillorable per Clive Owen (*Hijos de los hombres*, 2006), que s'ha anat desvetllant com un actor imprescindible; —el James Bond que més d'un volíem veure, sense demerèixer l'actual— i la confirmació de Bruce Willis com un heroi dels més durs.

Fitxa tècnica

Tècnics

Director: Robert Rodríguez i Frank Miller
Productor: Robert Rodríguez i Frank Miller i Elisabeth Avellán
Guió: Robert Rodríguez i Frank Miller
Muntatge: Robert Rodríguez
Fotografia: Robert Rodríguez
Música: Robert Rodríguez, Graeme Rewell, John Debney
Companyia productora: Troublemaker Studios para Dimension Films
Nacionalitat: Estats Units
Durada: 89 minuts

Actors

Mickey Rourke: Marv
Clive Owen: Dwig
Bruce Willis: Hartigan
Rosario Dawson: Gail
Benicio del Toro: Jackie Boy
Michael Madsen: Bob
Brittany Murphy: (Shellie)
Joss Harnett (El Hombre)
Rutger Hauer (Cardenal Roark)

Filmografia

Sin City 3 (anunciada 2008)
Sin City 2 (preproducció 2007)
2005
Erase una vez México
Sin City
2002
Spy Kids
2001
Spy Kids
1995
Abierto hasta el amanecer
Four Rooms
1995
Desperado
1992
El mariachi
1991
Bedhead